

Thema: 3e zondag van Pasen: Geloven op de tast

Lezingen: Handelingen 3,13-15.17-19 en Lucas 24,35-48

15 april 2018

Joost Koopmans osa

Hoe reikhalzend zien we niet uit naar het einde van de oorlog in Syrië! Maar vrede is in de afgelopen dagen niet dichterbij gekomen. Het gemene van iedere oorlog is dat er na afloop mijnenvelden overblijven. Je ziet ze niet, die mijnen. Een kind, een moeder, een arbeider, een onschuldig iemand gaat er op staan en pang! hij ontploft.

Soms is ook de mens zo'n mijnenveld. Je zit op een feestje, er wordt over van alles en nog wat gepraat, opgeschept, beetje geplaagd... en dan maakt iemand opeens een opmerking en pats! het lijkt wel of ze op je ziel staan, zo zeer doet het. Er zijn woorden die diep verscholen zitten in je binnenste... totdat iemand er op gaat staan en dan ontplof je of je begint te huilen, het hele me-to-gebeuren heeft hier mee te maken.

Soms zit er al een flinke laag eelt op je ziel, je bent zo geharnast dat niemand er meer bij kan.

Bij Jezus zitten de wonden gewoon aan de oppervlakte. Hij is verraden, geslagen, uitgescholden en dood gemarteld. Hij schaamt er zich niet voor, hij kruipt niet weg in een hoekje en is niet bitter over wat hem overkomen is. Hij laat zijn wonden zien en ontploft niet als de leerlingen ze aanraken. *"Hier, voel maar"*, zegt hij; *"ik ben het echt, ik leef, waarom twijfelen jullie zo?"* Ja want de leerlingen meenden een geest te zien, een spook ...

Maar het Evangelie probeert ons duidelijk te maken dat Jezus' opstanding niet alleen iets is van de ziel of van de geest, maar ook van het lichaam. Anders zouden al die ontmoetingsverhalen na de opstanding niet te begrijpen zijn: de ontmoeting met de Emmaüsgangers, met Maria Magdalena, en zoals vandaag met de leerlingen. Ze schrikken zich wild. *"Neen"*, zegt Jezus, *"ik ben geen geest, ik ben het echt, voel maar. En geef me wat te eten, dan zul je zien dat ik geen geest ben, want een geest eet niet."* Jezus is na zijn dood een levende, een mens die je kunt aanraken.

Het verhaal van Pasen is het verhaal van het Lichaam van Christus, dat voortleeft in de kerk, en die kerk zijn wij: zo zegt Augustinus dat. Pasen is het verhaal van de Levende, en in elke levende is hij te ontmoeten, in de minsten het meest.

Als een kind met gifgas wordt aangevallen, als een man of vrouw misbruikt wordt, als een zieke slecht behandeld wordt, als mensen er niet

meer mogen zijn, dan ontploft hij, dan trap je op zijn ziel, want dan worden de kwetsbare plekken van Gods schepping geraakt.

Het verrezen lichaam van Christus is een lichaam met open wonden, en hij zegt tot ons, zijn leerlingen: "*Kom, raak ze aan. Geef die gewonde mens te eten ..*" dat is geloven!

Geloven is niet elkaar bang maken, elkaar commanderen, een ander eruit gooien omdat hij anders gelooft dan jij ..

Geloven is: elkaar met eerbied tegemoet treden, omdat God ieder van ons liefheeft. Onaangekondigd staat hij daar vóór jou, of te midden van ons, en laat zijn wonden zien. "*Kom, raak ze maar aan!*"

En wat zei Maria Teresa die de armen van straat haalde en ze in een fatsoenlijk bed legde? "*Slechts de wonden die wij helen, zullen onze eigen wonden genezen*".